

Quadern de cultura

dor. Hi ha una màgia que es perd entre la neura d'aquest final de segle. Una altra màgia vindrà a fer-ne el recanvi. No crec, però, que la de Sisa haja passat de moda. Perquè

sempre ha tingut el peculiar accent de l'obra d'art.

Tractem, per a concloure, de ser breus i concisos. S'acomiada un cantant que no ha estat boig. Hem de recomanar

amb energia la lectura del seu llibre recent i posar al tocadisc l'últim elapé. Bombers, verduleres, inventors, cabarets, astronautes... han poblat les seues creacions, substan-

cialment urbanes. Zappa, Dylan, el Beatles, Salvat-Papaseït, Emili Vendrell, el TBO i Machín han estat els seus mestres. Ara diu que se'n va, i hem de creure que és cert.

El front d'Aragó durant la Guerra (foto de Centelles)

Agustí Centelles retratat per Lucho Poirot

1984: un any més fotogràfic

Agustí Centelles —fotògraf— ha estat Premi Nacional de Artes Plàstiques 1984. L'any anterior, per primera vegada, s'havia concedit aquest premi a un fotògraf: Francesc Català-Roca. Estrany fenomen, aquest, ja que el premi anava destinat als «plàstics», com encara indica el nom.

L'any passat, algú féu un article sobre el premi, el premiat i la fotografia, que es va perdre per un diari de recent desaparició. Cap altre mitjà no se'n va fer ressò, llevat de la breu nota de premsa de rigor. Sembla que les coses han canviat, que ja es parla de fotografia i del seu entorn en diversos mitjans diaris. Valguen les següent ratlles

Josep MERITA

com a reflexió sobre la fotografia al llarg de 1984.

Com a regal de cap d'any arribà el premi a Francesc Català-Roca, que, als 62 anys, encara treballa com a fotògraf habitual en el diari *La Vanguardia*. Recentment, s'han exposat les seues imatges sobre «La Tauro-màquia» al Museu Picasso de Barcelona. El premi va significar per a Català-Roca «un reconeixement a la fotografia, que a poc a poc va pujant graons, més que un premi a la meua obra».

Pel gener de 1984, se celebraren les I Jornades Fotogràfiques a València, les quals convocaren fotògrafs de nou comunitats autònomes, amb un total de 683 obres distribuïdes en set sales. A banda, tingueren lloc conferències i

taules redones. Seguint amb les manifestacions que comptaren amb suport institucional, hem d'assenyalar «Fotografia mediterrània», «Fotògrafs joves valencians» i «Fotògrafs de premsa». Precisament en aquesta darrera, com en una premonició, es féu un petit homenatge a Agustí Centelles.

Cal remarcar, també, la tasca continuada del Centre Fotogràfic Visor i el treball esporàdic de sales com la de la Caixa de Pensions, de pubs com Kamera i de cafés com el de Massanassa (l'horta Sud). Sense oblidar exposicions organitzades per associacions com la de «La pantanada», realitzada per Acció Cultural del País Valencià.

Al desembre, arriba el segon premi ministerial

concedit a un fotògraf: Agustí Centelles, nascut al Grau de València en 1909 i que a l'any es va traslladar a Barcelona amb els seus pares, ciutat on viu actualment. Segons el jurat, «ha estat premiat per cobrir un espai important en la història de la fotografia espanyola, i per haver estat un dels pioners mundials del nou concepte del reportatge gràfic».

En l'ambient fotogràfic es parlava de Centelles com d'un fotoperiodista de tal magnitud que es podia comparar a Capa i Cartier-Bresson. Però la seua sort fou diferent. Com ell diu: «el 19 de juliol de 1936 vaig ser l'únic reporter professional que va eixir al carrer a cobrir informació». Després, el desenvolupament dels esdeveniments, l'exili, els camps de concentració i el seu arxiu en una maleta deixada a cura d'uns camperols francesos.